УКРЛІТ.ORG
ПУБЛІЧНА ЕЛЕКТРОННА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Дощі

Костенко Ліна Василівна

Вітер блискавку виструга,
хмара насуне з-за гір, —
перекидом,
колесом,
вистрибом
вибігали діти надвір.

Топтали бузковий верес,
трусили на голови хвощ.
Здіймали страшенний вереск,
ласкаво просили дощ:

“Іди, іди, дощику!
Зварю тобі борщику
в полив’яним горщику,
в полив’яним горщику!..”
З кошлатих кущів солов’ята зиркали,
як по землі і щедро і видавцем,
то зливи ходили, високі, як циркулі,
то мжичка мала метушилася видрібцем.

На клуні стовбичив промоклий бусол.
А ми по калюжах гасали босі,
бо казала мати й бабуся —
дуже добре дощ на волосся.

Гей, ідіть, благодатні зливи!
Випадайте, перлисті роси!
Хай нап’ються донесхочу ниви.
Хай дівчата помиють коси.

Будуть коси блискучі й духмяні,
задзвенять весілля і заручини.
Цілуватимуть хлопці кохані

перемиті дощем кучері…

Так невже ж під багряним сонцем —
благодатні брати океанські —
ці дощі,
отруєні стронцієм,
засвистять, як стріли поганські?!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kostenko_lina_vasylivna/doschi